

Poznatky z mé první návštěvy Památníku Sachsenhausen

- při mé první návštěvě Památníku, když jsem procházel vlastním areálem KT Sachsenhausen, kolem „Stanice Z“ s krematoriem, kolem půdorysů tehdejších vězeňských baráků, kde byli vězněni občané Španělska, Itálie, Německa, Rakouska, Československa, Polska, Holandska, Lucemburska, Belgie, Norska, států tehdejšího SSSR, Maďarska, Dánska, Anglie, Jugoslávie, pocítil jsem po dvouhodinové prohlídce tábora, že na mne působí neznámá vnější síla, která mne vyčerpávala tak, že jsem musel prohlídku přerušit. Na následujícím zasedání ISK jsem se s tímto poznatkem svěřil průvodkyni Památníku a ta mi vysvětlila, že nejsem sám, kdo se s těmito pocity zde setkává. Návštěvníci Památníku jí to říkají velmi často, procházíte totiž po místech, kde je pod zemí všude rozptýlen popel umučených a zavražděných vězňů, který řadu let bezohledná správa koncentračního tábora používala k vyrovnání terénních nerovností. Po největších hromadných popravách zajatých vojáků Rudé armády nakonec popel zavražděných nechali němečtí nacističtí dozorcí vysypávat do řeky Sprévy. Z popela mrtvých tak stále v prostorách Památníku dodnes vyzařuje to strašné utrpení, které tyto lidé před smrtí prožili.

(Ing. Alois Martinek)

